

برخورداری از یک زندگی انسانی حق مسلم کارگران است!

سه شنبه ۲۰ اسفند ۱۳۸۷

اتحادیه آزاد کارگران- شاهپور احسانی راد

مصاحبه با شاهپور احسانی راد در سالروز اعتصاب کارگران کارخانه نورد و پروفیل ساوه

یکسال از اعتصاب شکوهمند کارگران نورد و پروفیل ساوه گذشت، سال گذشته در چنین روزهایی (سیزدهم اسفند ماه) کارگران نورد لوله و پروفیل ساوه دست به اعتصاب متحدانه ای زده و در محوطه کارخانه تجمع اعتراض آمیزی برگزار کردند. خبر این اعتصاب در آنزمان از طریق خبرگزاری ایلنا منتشر شد و با توجه به اهمیت کارخانه نورد لوله و پروفیل ساوه و وجود حدود ۵۰۰ کارخانه بزرگ و کوچک در شهر صنعتی کاوه، این اعتصاب به عنوان یکی از مهمترین اخبار کارگری در روزهای پایانی سال گذشته به تیتراژی بسیاری از خبرگزاریها و سایتها تبدیل شد.

اعتصاب کارگران نورد لوله و پروفیل ساوه از چنان اهمیتی برخوردار بود که برای جلوگیری از سرایت آن به کارخانه های همجوار، بلافاصله نیروهای امنیتی و انتظامی کارخانه را مورد محاصره قرار دادند و بنا بر گزارشهای منتشره تمامی خطوط تلفن همراه در اطراف کارخانه نورد و پروفیل ساوه از خط خارج شدند.

با توجه به اهمیت این اعتصاب و بی سابقه بودن آن در شهر صنعتی ساوه و پیروزی فوری آن و سپس یورش کارفرما به کارگران و اخراج تمامی نماینده های کارگران به همراه ۱۵۰ نفر دیگر ضروری دیدیم با یکی از نماینده های کارگران این کارخانه که هم اکنون عضو هیئت مدیره اتحادیه آزاد کارگران ایران است مصاحبه ای در مورد شرایط کار کارگران در کارخانه نورد و لوله پروفیل ساوه و مسائلی که منجر به اعتصاب این کارگران و سپس اخراج آنان شد، داشته باشیم.

آقای احسانی راد ضمن تشکر از وقتی که به ما دادید قبل از اینکه سوالات خود را در مورد اعتصاب سال گذشته کارگران نورد و پروفیل ساوه از شما مطرح کنیم خواهشمندیم کمی در مورد شرایط کار کارگران در این کارخانه برایمان صحبت کنید، ما شنیدیم ایم مالک کارخانه نورد و پروفیل ساوه هر ساله بطور مرتب در ایام مذهبی در مساجد شهر ساوه مشغول غذا دادن است و میلیونها تومان در این راه هزینه میکند، آیا این صحت دارد، نظرتان در این مورد چیست؟

بله کاملاً درست است آقای رستمی بصورت کم نظیری در ایام مذهبی میلیونها تومان صرف دادن احسان و غیره در مساجد شهر ساوه میکند اما به نظر من این کار یک سیاست برای به زنجیر کشیدن بیش از پیش کارگر است. ببینید بیش از سی سال است کارگران این کارخانه با ساعت کار دوازده ساعته و گاهی بیشتر در سرما و گرما و با سر و صدای شدید و بخارات گازی و سمی و شیمیایی مشغول کار و تولید ثروت بوده اند. در طول این سالها چهار نفر از کارگران به دلیل شدت کار دچار حادثه شده و در دم جان باخته اند. دهها کارگر در اثر سوانح ناشی از کار و

نبود ایمنی در کارخانه مجروح و دچار سوختگی شدید و آسیب دیده و قطع عضو شده اند و دهها تن دیگر نیز بر اثر بیماری های ناشی از سختی کار دچار دیسک کمر، آرتروز زانو و بیماری های مفصلی شده اند .

بیماری های گوارشی و جسمی و ضربه به سر و چشم و بیماری های روحی، روانی که بیداد میکند و در حقیقت نسلی از کارگران و جوانان در شهر ساوه در این سی سال فدای راه تولید شده اند و یک ثروت افسانه ای را برای حاج آقا خلق کرده اند بطوری که هم اکنون ایشان صاحب دهها کارخانه هستند .

از اعتصاب پارسال به این طرف کارفرمای پروفیل ساوه بیش از ۱۵۰ نفر از با سابقه ترین کارگران کارخانه را اخراج کرده است، این کارگران با توجه به سن و سال شان از یک طرف و عدم بکار گیری آنان از سوی سایر کارفرماها بدلیل نفوذ رستمی در آنان، با جسمی فرسوده و روحی افسرده و پریشان، به حال خود رها شده اند و اکثریت آنان هیچ روزنه امیدی برای گذران زندگی ندارند. حتی کارفرما سنوات واقعی (سالی دو ماه) و دیه واقعی ناشی از صدمات جسمانی این کارگران را به آنان پرداخت نکرده است .

در همان موقع که ما تجمع داشتیم آقای رستمی می گفت : من پول ندارم تا پاداش آخر سال شما را بدهم ولی همزمان یک کارخانه در کاشان خریدم. هم اکنون عیدی نیمسال کارگران را نداده است. حقوق ماهیانه را دیر پرداخت می کند در حالی که مواد اولیه زیادی خریده و به کارخانه آورده است. شما آمار بازنشستگان پروفیل ساوه را ببینید برخی از این کارگران بعد از یک سال بازنشستگی میمیرند و حتی فرصت چند سال زندگی راحت و آسوده را پیدا نمی کنند . ایشان اگر واقعا" شخص خیری هستند چرا به جای خیرات غذا در مسجد شهر حقوق واقعی کارگران را نمی پردازد؟ من در این سالها در بعضی مواقع تا ۱۸ ساعت کار کرده ام و در طول سال فقط پنج روز عید مرخصی رفتم. من در عروسی و عزای فامیلم در این سالها شرکت نکردم. من بزرگ شدن بچه هایم را ندیدم، من فقط کار کردم و چیزی از زندگی نفهمیدم. من شادی را گم کردم . من جزئی از کار شدم. من در کار گم شدم. من از خود بیگانه شدم .

بفرمایید چه عوامل مشخصی منجر به اعتصاب کارگران نورد و پروفیل ساوه در روز ۱۳ اسفند سال گذشته شد؟
در حقیقت کارگران لوله و نورد پروفیل ساوه در این روز فقط و فقط خواهان بدیهی ترین حقوق انسانی خود شدند و اعلام کردند تشکل میخوانند و خواهان انتخاب نماینده هایی برای خود شدند تا از این طریق بتوانند خواستها و مطالبات خود را بطور مداوم و روزمره پیگیری کنند .

به جز مسئله تشکل و داشتن نماینده های منتخب، سایر خواست های کارگران بیشتر حول چه چیزهای بود؟
همانطوری که میدانید در این کارخانه کارگران در دو شیفت ۱۲ ساعته بصورت شبانه روزی با تجهیزات و دستگاههای سنگین از قبیل خطوط برش ورقهای فولادی و دستگاههای تولید لوله و نورد در محیطی پر از گالوانیزه پیک آئینگ با سر و صدای بیش از ۸۵ دسی بل و در فضایی پر از گرد و غبار گازهای سمی و شیمیایی مشغول بکار هستند و تمامی این عوامل از مصادیق کارهای سخت و زیان آور می باشند. به همین دلیل ما خواهان اجرای ماده های قانونی مربوط به کار های سخت و زیان آور و همچنین پرداخت پاداش افزایش تولید و پرداخت بموقع دستمزدهای خود بودیم.

به چه دلیل در سالهای قبل کارگران هیچگونه اعتراضی نداشتند و تا آنجا که ما اطلاع داریم بسیاری از کارگران در

شهر ساوه ترجیح میدادند در کارخانه نورد و پروفیل مشغول به کار شوند.

بله واقعا" همینطور است، اینجانب از سال ۷۲ در این شرکت مشغول کار بودم و پانزده سال سابقه کار در این شرکت دارم در آن سالها مدیران کارخانه آقایان پیر محمدی، ظهور و شهریار با کارگران ارتباط محترمانه ای داشتند و تا حدودی سختی و شدت کار را با مزایایی به عنوان پاداش وسط و آخر سال و پاداش های دیگری در لیست حقوق کارگران از کارفرما می گرفتند و به کارگران می دادند و با اهمیت دادن به مشکلات ریز و درشت کارگران تا حدودی آنها را حل می کردند و احترام کارگران را داشتند. اما با همه اینها و علیرغم حسن نیت نسبی ای که مدیران آن دوره داشتند باز هم از آنجا که کارگران در مقابل ۱۲ ساعت کار سخت و زیان آور دستمزد عادلانه ای دریافت نمی کردند در سال ۷۳-۷۴ دست به تجمعات اعتراضی زدند و با انتخاب ۱۵ نفر نماینده خواهان ایجاد شورای کارگری شدند. اما در آندوره هم این حرکت اعتراضی کارگران نهایتا منجر به اخراج سی نفر از آنان شد و از آن پس اعتراض مهمی در این کارخانه صورت نگرفت.

به نظر شما آیا با تجمع و اعتراض و اعتصاب میشود به نتیجه رسید و اصولا چرا کارگر دست به اعتصاب میزند؟ ببینید ما کارگران به طور جدی خواهان کار هستیم ، ما کاخ و قصرهای رویایی که با ثروت حاصل از دسترنج میلیونها انسان بنا میشود، نمیخواهیم. ما حقوق انسانی خود را میخواهیم، ما از آنجا که تولید کنندگان اصلی ثروت و نعمت در جامعه هستیم خواهان بیشترین برخورداری از نعماتی میباشیم که بدست خودتولید می کنیم و این حق ماست، ما هرگز قصد جنگیدن و درافتادن با کسی را وقتی خواست هایمان برآورده شود و به آنها احترام گذاشته شود، نداریم. اما وقتی کارگر کارد به استخوانش می رسد، وقتی می بیند تمام مزایا را قطع کرده اند، تبعیض روا می دارند، توهین و تحقیر می کنند و هیچکس حرفش را گوش نمی کند و به درد دل آنها وقعی نمی گذارد، وقتی می بیند با این همه تولید ثروت در آخر سال از یک پاداش دو ماهه نیز دریغ می ورزند، وقتی با این همه گرانی و تورم به او که به طور شبانه روزی با تمام نیرو و توان کار کرده است در آخر سال قاشق خشک در دهانش می گذارند و بیچاره و در مانده می ماند، خوب طبیعی است که کارفرما و سیستم موجود را مسبب این همه بدبختی خود بشناسد. مگر اداره جامعه در دست کارگر است که به هر دلیلی بخواهد تحمل کند، شرایط ضد انسانی و مشقت بار چیزی است که خارج از خواست و اراده کارگر توسط کارفرما و سیستم موجود و علیرغم وجود کوهی از ثروت و نعمت در جامعه بر او تحمیل میشود. او میداند دست از کار کشیدن خطر اخراج و بیکاری را در پی دارد و استرس و فشار مضاعفی به خود و خانواده اش وارد خواهد شد، اما چون تحمیل بردگی و بی حقوقی بر کارگر در نظام سرمایه داری مادام که کارگر از حق اش دفاعی نکند، حد و مرزی نمی شناسد بنا بر این یک جایی به ناچار و برای دفاع از حق حیات اش وارد رودروئی با کارفرما و وضعیت موجود از طریق اعتصاب و تجمعات اعتراضی میشود .

آیا پس از اعتصاب و تجمع روز ۱۳ اسفند ماه سال گذشته و با قولی که کارفرما و مسئولین به شما دادند کارگران به مطالبات خود رسیدند و نتیجه ای گرفتند؟

البته نتیجه دلخواه کارگران بدست نیامد! اگر چه به بعضی از کارگران که در حال حاضر شاغل هستند گروه و رتبه دادند و دستمزد مقدار کمی ارتقا داده شد ولی در حقیقت خواست اصلی کارگران که داشتن یک تشکل کارگری و داشتن نماینده منتخب بود بدلیل نفوذ کارفرما و با حمایت برخی ارگانهای دولتی محقق نشد و حدود ۱۵۰ نفر از

کارگران و از جمله کلیه نمایندگان آنها اخراج و از کار بیکار شدند البته در میان این تعداد از کارگران اخراجی که به آن اشاره کردم تعدادی از آنان وضعیت اسفناک و فضای توهین آمیز در کارخانه را نتوانستند تحمل کنند و خودشان از کارخانه رفتند .

من همینجا یادآوری یک نکته را به عنوان تجربه اعتصابمان بسیار حیاتی میدانم و آن این است که تمامی کارگران اخراجی در کارخانه نورد و پروفیل ساوه که پس از اعتصاب اخراج شدند کارگران قرار داد موقت بودند که کارفرما به محض تمام شدن مدت قراردادهایشان، قرارداد آنها را تمدید نکرد. به همین دلیل من از عموم کارگرانی که به هر دلیل برای رسیدن به مطالبات خود دست به اعتصاب میزنند می خواهم تا آنجا که مقدور است رهبری و هدایت اعتصاب توسط کارگران قرار داد دائمی و رسمی صورت بگیرد و کارگران رسمی به سخنگو و نماینده کارگران تبدیل بشوند چرا که همانطوریکه اعتصاب ما نشان داد کارگران قرار داد موقت در صورت تهاجم کارفرما بیشترین آسیب پذیری را دارند اما کارفرمایان نمیتوانند از اهرم اخراج در مورد کارگران رسمی و به عقب راندن کارگران استفاده بکنند. آقای احسانی راد به عنوان سوال آخر به نظر شما چه عواملی باعث ناکامی اعتصاب کارگران نورد و پروفیل ساوه شد و این اعتصاب چه درسهایی برای شما در بر داشت؟

آقای احسانی راد به عنوان سوال آخر به نظر شما چه عواملی باعث ناکامی اعتصاب کارگران نورد و پروفیل ساوه شد و این اعتصاب چه درسهایی برای شما در بر داشت؟

ببینید واقعیت این است که ما در زمان اعتصاب تجربه زیادی نداشتیم و اینجوری نبود که اعتصاب را با اتکا به تجربیات خود سازمان محکمی داده باشیم. اما صرف نظر از کم تجربگی ما عوامل دیگری نیز در ناکامی اعتصاب دخیل بودند که مهم ترین آنها عبارتند از :

- ۱- توهم رهبران اعتصاب به حل مشکلات کارگران توسط کارفرما و نهادها و ادارات مسئول دولتی
 - ۲- توهم رهبران اعتصاب به امکان اجرای قانون کار
 - ۳- ترس و وحشت رهبران اعتصاب از زدن بر چسب های سیاسی به آنان
 - ۴- یکپارچه نبودن نظریات و مطالبات کارگران
 - ۵- مقابله همه جانبه کارفرما، اداره کار، دادستانی، پلیس و فرمانداری ساوه با کارگران
 - ۶- عدم برگزاری مجمع عمومی و تصمیم گیری متحدانه در آن و انتخاب نماینده ها در این مجمع
 - ۷- اتمام اعتصاب با تن دادن کارفرما به خواست کارگران از طریق وعده شفاهی، بدون اینکه صورتجلسه ای تنظیم و به امضا و کارفرما و تمامی شرکت کنندگان در جلسه برسد .
 - ۸- عدم برنامه ریزی لازم و مناسب برای دوره پس از پایان اعتصاب، بطوری که پس از پایان اعتصاب کارفرما قادر شد بدون اینکه ما قادر به سازماندهی اعتصاب مجددی باشیم نماینده های کارگران و حدود ۱۵۰ نفر دیگر از کارگران را بتدریج از طریق عدم تمدید قرار داد اخراج کند.
- و اما امروز و پس از گذشت یکسال از اعتصاب کارگران کارخانه نورد و پروفیل ساوه و بر اساس تجربیاتی که ما در این اعتصاب کسب کردیم میتوان به نکات مهم زیر که باید در هر عتصابی مورد توجه قرار بگیرد، اشاره کرد:
- ۱- مطالبات کارگران باید شامل یک یا دو خواسته اصلی باشد

- ۲- این مطالبات باید بتواند زمینه مشارکت اکثریت قریب به اتفاق کارگران را در اعتصاب فراهم کند
- ۳- در اولین اقدام در اعتراضات و اعتصابات کارگری باید بلافاصله مجمع عمومی برگزار شود و نسبت به تعداد کارگران یک کارخانه مانند پروفیل ساوه به ازای هر ۵۰ کارگر یک نماینده انتخاب شود.
- ۴- نماینده ها و رهبران کارگری سعی نمایند در هر مقطع از مبارزات خود برای مطالبات صنفی شرایط را دقیقاً در نظر بگیرند و متناسب با شرایط و درک و آگاهی طبقاتی کارگران واکنش مناسب نشان دهند .
- ۵- ضمن در نظر داشت استفاده از کلیه ظرفیت های قانونی و میزان قدرت اعتصاب و اتحاد کارگران، توافقات انجام شده با کارفرما بصورت مکتوب حتما صورت جلسه شود و طرفین امضای خود را در پای آن بگذارند
- ۶- نمایندگان کارگران باید به طور مرتب تمامی مذاکرات انجام شده با کارفرما با برگزاری مجمع عمومی به اطلاع کارگران برسانند و با کسب رای در مجمع عمومی پای توافق یا عدم توافق با کارفرما بروند .
- ۷- کارگران برای انتخاب نماینده های خود دو خصلت عمده (جسارت و آگاهی) را به صورت تفکیک ناپذیر در نظر بگیرند. در عین حال که این نماینده ها ترجیحاً از میان کارگرانی انتخاب شوند که دارای قرارداد دائمی و سابقه کاری بالا هستند.
- ۸- کارگران تمامی کارخانه ها باید حتما یک صندوق مالی ویژه برای دوران اعتراض و اعتصاب داشته باشند تا در صورت طول کشیدن زمان اعتصاب بتوانند با اتکا به ذخیره مالی آن صندوق، مشکلات معیشتی خود را بدرجه ای حل کنند.

آقای احسانی راد با تشکر از فرصتی که در اختیار ما دادید از شما سپاسگزاریم
من هم از شما و مسئولین سایت اتحادیه ازاد کارگران ایران برای فرصتی که در اختیار من قرار دادند سپاسگزارم.

چهاردهم اسفند ماه ۸۷

اتحادیه ازاد کارگران ایران

www.ettehadeh.com

k.ekhraji@gmail.com

فاکس: ۰۲۱۴۴۵۱۴۷۹۵